

τίποτα δεν τελείωσε.

κείμενο αλληλεγγύης στην εκκενωμένη κατάληψη της Δερβενιών 56

Την Παρασκευή 26/6 το πρωί, το κράτος προχώρησε σε άλλη μια επιχείρηση εκκένωσης. Αυτή τη φορά, η επιχείρηση αφορούσε δυο κτίρια, την κατάληψη της Δερβενιών 56 και μια στεγαστική κατάληψη στον ίδιο δρόμο.

Η κατάληψη της Δερβενιών 56, εδώ και αρκετά χρόνια αποτελεί ένα ανοιχτό και σταθερό σημείο αγώνα και ένας κοινός τόπος όπου πολλά διαφορετικά πολιτικά και κοινωνικά υποκείμενα έχουν βρεθεί, στεγαστεί, επικοινωνήσει και δράσει πάντα με αντιρατσιστικά, αντισεξιστικά και αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά. Μέσα στα χρόνια αυτά, το συλλογικό εγχείρημα της κατάληψης έχει να επιδείξει αρκετές πρωτοβουλίες, δράσεις και εκδηλώσεις (πάνω σε διάφορες θεματικές), δομές για μετανάστες και μια συνεχή ύπαρξη ενός ανοιχτού σημείου συνεύρεσης για άτομα και συλλογικότητες, ακόμα και την περίοδο του περιορισμού της κυκλοφορίας (λόγω Covid-19). Χαρακτηριστικά, την συγκεκριμένη περίοδο, η κατάληψη άνοιγε τακτικά τόσο αποτελώντας μια δομή αλληλοβοήθειας όσο και για να υπάρχει ένα σημείο για όσες και όσους χρειάστηκαν στήριξη μέσα σε αυτές τις συνθήκες. Μέσα σε αυτό το διάστημα αλλά και γενικότερα τον τελευταίο χρόνο, δεν ήταν τυχαία η στοχευμένη παρενόχληση που υπήρξε από την πλευρά των μπάτσων, αλλά και το "αστυνομικό" σπρώξιμο της "πίτσας" της πλατείας Εξαρχείων προς το στενό της Δερβενιών.

Η επιχείρηση της εκκένωσης της κατάληψης της Δερβενιών 56 δεν μπορεί να ιδωθεί ξέχωρα από το συνολικότερο μπαράζ εκκενώσεων καταλήψεων και χώρων αγώνα, όπως επίσης δεν μπορεί να μην ιδωθεί μέσα στις ευρύτερες δεσμικές και μη αλλαγές στη ευρύτερη περιοχή του κέντρου της Αθήνας.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, συνεπής στις προγραμματικές της δηλώσεις και την αφηγηματική της ρητορική περί "εγκληματικών περιοχών" και "κάστρων ανομίας", με το καλημέρα της θητείας της, ξεκίνησε τις επιχειρήσεις εκκενώσεων καταλήψεων, τις εκδιώξεις μεταναστών από χώρους στέγασης και την εγκαθίδρυση αστυνομικών δυνάμεων στην περιοχή των Εξαρχείων. Με στρατηγική και πρόσωπα από τα παλιά, αλλά και εκμεταλλευόμενη την τεχνογνωσία που άφησε η αριστερή διαχείριση του Συριζα, το σχέδιο της συμπεριλάμβανε αρκετά σημεία τα οποία είχαν αναδειχθεί και στην προηγούμενη συγκυβέρνηση. Το τρίπτυχο "αναρχικοί-μετανάστες-ναρκωτικά" αποτέλεσε τη νέα βάση στο κρατικό αφήγημα. Η ποινική απεικόνιση των Εξαρχείων αναβαθμίστηκε και ταυτόχρονα συγκεκριμενοποιήθηκε σε δακτυλοδεικτούμενα κοινωνικά και πολιτικά υποκείμενα και χώρους.

Μετά από δεκαετίες ποινικοποίησης ολόκληρης της περιοχής και των κατοίκων-θαμώνων της, η κρατική ρητορική ξεκάθαρα άρχισε να εναρμονίζεται με τις επιταγές των κεφαλαιακών ορέξεων. Η δεσμική υποβάθμιση των Εξαρχείων (όπως και άλλων περιοχών του κέντρου της Αθήνας) ακολουθήθηκε από τοπικές επενδύσεις και ανακατατάξεις χρήσης στο πλαίσιο του εξευγενισμού της περιοχής και της εμπορευματοποίησης όλο και περισσότερου δημόσιου χώρου. Οι μόνιμες κατοικίες αντικαταστάθηκαν από βραχύχρονες ενοικιάσεις και ο μόνιμος κάτοικος του κέντρου της Αθήνας άρχισε να εξαφανίζεται δίνοντας αποκλειστικό χώρο και χρόνο στον τουρίστα ή τον περιστασιακό και μόνιμο καταναλωτή.

Η δημοτική αρχή εναρμονισμένη στην στρατηγική της κυβέρνησης και έχοντας όλο και περισσότερο ως πραγματικό σημείο αναφοράς τον ιδιοκτήτη και τον επιχειρηματία, έχει επιδοθεί σε μια συνεχή αλλαγή της εικόνας του κέντρου της Αθήνας, προσπαθώντας να δημιουργήσει ή να καλλωπίσει τα εμπορεύματα της. Από τη συμβολή των οχημάτων της δημοτικής αρχής στις εκκενώσεις κινηματικών χώρων (ακόμα και σε κτίρια που δεν ανήκουν στην ίδια) και την απαγόρευση των εκδηλώσεων στο λόφο του Στρέφη μέχρι τα σχέδια για σταθμό του μετρό στα Εξάρχεια και την ανάπλαση της πλατείας, οι δημοτικοί δεσμοί αποδεικνύουν πόσο συντεταγμένα λειτουργούν με το γενικότερο κυβερνητικό σχέδιο. Δεν είναι τυχαία η εν μια νυκτί και εν μέσω περιορισμού κυκλοφορίας λόγω Covid-19 κοινή υπουργική απόφαση των υπουργείων προ.πο, υγείας και εσωτερικών για την έναρξη της πεζοδρόμησης δρόμων του ιστορικού κέντρου της Αθήνας. Όπως επίσης δεν είναι τυχαία

και η πρόσφατη δήλωση του δήμαρχου της Αθήνας πως "δεν θέλουμε διέλευση στο κέντρο χωρίς λόγο και αιτία".

Η στάση και η αρωγή των δημοτικών αρχών στο ευρύτερο σχέδιο της κυβέρνησης δεν είναι κάτι που μας φαίνεται παράδοξο ή παράταιρο. Ως κομμάτι του εξουσιαστικού μηχανισμού, η δημοτική αρχή του δήμου Αθηναίων στάθηκε αρωγός σε κάθε κυβερνητική απόφαση, κάτι που φάνηκε και με την θέση της δημοτικής αστυνομίας στο κυνήγι των παραβάσεων του περιορισμού κυκλοφορίας ή με την απαγόρευση στην πρόσβαση σε συγκεκριμένους χώρους που βρίσκονται την αρμοδιότητα του δήμου.

Υπό τον φόβο των οικονομικών συνεπειών από τον περιορισμό της κυκλοφορίας λόγω Covid-19, στο συντονισμένο σχέδιο των εξουσιαστικών μηχανισμών ετοιμάζεται να προστεθεί το νομοσχέδιο για τον περιορισμό/ απαγόρευση των διαδηλώσεων και τεχνικής οριοθέτησης των νόμιμων τρόπων διαδηλώσεων, χαρακτηρίζοντας μάλιστα ως ιδιώνυμο την συμμετοχή σε μη αδειοδοτημένη διαδήλωση. Ταυτόχρονα, το υπουργείο προ.πο. ετοιμάζει νέα υπηρεσία, την Διεύθυνση Πρόληψης της Βίας. Η εν λόγω μονάδα θα υπάγεται απευθείας στον υπουργό και θα έχει ως αρμοδιότητα την επιστημονική μελέτη και ανάπτυξη δράσεων που αφορούν ιδίως στην πρόληψη διαφόρων μορφών και εκφάνσεων της βίας, όπως η ριζοσπαστικοποίηση και ο βίαιος εξτρεμισμός, η ενδοοικογενειακή, η έμφυλη, η ρατσιστική και η ενδοσχολική βία. Ο πραγματικός βέβαια στόχος είναι η κρατική απόπειρα εξίσωσης της έμφυλης, ενδοοικογενειακής και ρατσιστικής βίας με τη ριζοσπαστικοποίηση, επιχειρώντας την απονοματοδότηση της έννοιας και την περιθωριοποίηση των αντιστάσεων και όσων δεν ευθυγραμμίζονται με τις κυριαρχικές επιταγές.

Παράλληλα και πριν το επόμενο βήμα δηλαδή την απαγόρευση των διαδηλώσεων, η κρατική καταστολή φροντίζει ήδη ώστε να περιοριστούν τόσο οι φωνές που αντιδρούν σε όλη αυτή την κίνηση όσο και οι χώροι όπου οι φωνές αυτές μπορούν να συνθέσουν συλλογικά υποκείμενα, λόγο και δράση. Έτσι, πέρα από τους κινηματικούς χώρους, η κυβέρνηση έχει προχωρήσει με το πρόσχημα των μέτρων για τον Covid-19 στην απαγόρευση ανοίγματος συγκεκριμένων χώρων όπως χώρους εντός πανεπιστημίων (π.χ. κτίριο Γκίνη) ή ακόμα και την παρακολούθηση με νέα τεχνολογικά μέσα ανοιχτών δημόσιων χώρων όπου έχουν καταφύγει αρκετά κινηματικά υποκείμενα ώστε να μπορέσουν να κάνουν τις συνελεύσεις τους. Με λίγα λόγια, μέσα από αυτές τις αποφάσεις, το κράτος αφαιρεί τα περισσότερα πεδία ζύμωσης αξιών, ανταλλαγής σκεπτικών και εν τέλει οργάνωσης των αντιστάσεων. Στην ίδια ακριβώς λογική, δεν θεωρούμε τυχαία την πρόσφατη προσπάθεια "φρίμωσης" του κινηματικού server espiv στον οποίο στεγάζονται εκατοντάδες υποκείμενα του κινήματος.

Μέσα από όλα αυτά, διαβλέπουμε ότι η εκκένωση στην κατάληψη της Δερβενίων 56 αποτελεί μια κίνηση μέσα σε ένα ευρύτερο σχεδιασμό του κράτους που μέσα από συγκεκριμένα βήματα και στάδια έχει ένα απώτερο σκοπό που δεν είναι άλλος από την ποινικοποίηση της ριζοσπαστικής σκέψης και πράξης και τον περιορισμό των κοινωνικών αντιστάσεων. Οι διάφοροι εξουσιαστικοί φορείς χρησιμοποιώντας τους μηχανισμούς πειθάρχησης που ριζώθηκαν σε μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού μέσα στις Covid-19 συνθήκες επιβίωσης, επιβλέπουν πάνω στην περαιτέρω συρρίκνωση των εναπομεινουσών κατακτήσεων των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και εν τέλει την καταστολή της ελεύθερης σκέψης.

Σε κάθε περίπτωση και απέναντι σε όποιον σχεδιασμό από πλευράς των εξουσιαστικών μηχανισμών, οι ιδύνοντες νόες που βρίσκονται πίσω από αυτές τις κινήσεις έχουν ξεχάσει τον πιο βασικό παράγοντα: τις σχέσεις και τις αξίες. Αυτές που δεν βασίζονται σε ανταλλάγματα, εμπορικά ή μη. Αυτές που ξεκινάνε από την συναίσθηση του δίκαιου της πολιτικής μας ύπαρξης. Αυτές που βασίζονται στην εμπιστοσύνη. Αυτές που όταν αισθανθούν ότι βάλλονται, ξέρουν να προστατευθούν. Αυτές που (θα) μας επιτρέπουν σε κάθε δυσοίωνη συνθήκη να υπάρχουμε. Αυτές που δεν οριοθετούνται από χώρο και χρόνο. Αυτές που μπορεί να γίνουν απειλητικές σε συγκεκριμένο χώρο και χρόνο. Αυτές που (στο τέλος) τους κάνουν να μας φοβούνται.

Αλληλεγγύη στην κατάληψη Δερβενίων 56

